

August Söderman :

JUNGFRUN GICK ÅT LUNDEN

Jungfrun gick åt lunden den sköna,
suril, suril, lei!

Satte hon sig uti gräset, det gröna,
suril, suril, lei!

Satte snövitans hand under kind,
såg se'n kärestan under grön lind.
Suril, lei.

„Räck mig hit handen, min
hjärtelig kär“,
suril, å suril, lei!

„Dig vill jag giva min ära och tro“,
suril, å suril, lei. —

— „Din tro och ära jag litet begär“,
suril, å suril, lei.

„Gossar de finna nog flickor måtro“,
suril, å suril, lei!

Jungfrun gick åt lunden, den sköna,
suril, suril, lei!

Satte hon sig uti gräset, det gröna,
suril, suril, lei!

Hå, hå, hå, vad den världen är falsk,
Gud nåde den flicka som tror
på en skalk.

Suril, lei!

DET STÅR EN ÄLSKLIG BLOMMA

Det står en älsklig blomma bland
videbuskars snår.

Och fågelns han sjunger sitt
tirelirelireli.

Hon gömmer sig för världen och
doftande står.

Tirelirelitt, tirelirelitt, tirelirelitt-litt.
Då klingar det så vackert uti skogen.

OCH BLOMSTREN DE DOFTA

Och blomstren de dofta på ängen grön.
La-la!

Och solen den lyser så klar och skön.
La-la!

Ängen är så grön,
Solen lyser skön.

OCH JUNGFRUN GICK SIG ÅT LUNDEN

Och jungfrun gick sig åt lunden
i rosenseskog.

Hon skulle tvätta tvinne.

Här sjunger, här sjunger
en näktergal för vår jungfru.

Hon såg den sol upprinna
i rosenseskog.

Hon såg de riddare glimma.

Här sjunger, här sjunger
en näktergal för vår jungfru.